

Predikan festmässan 20 januari A.D.2024

Kära vänner!

Ett år går snabbt. Det är inte mer än ett år sedan, så när som på en dag som vi var samlade på detta sätt här i Visby S:ta Maria domkyrka och jag installerades som er och Visby stifts 20:e biskop.

Samtidigt känns det redan som mycket avlägset.

Det har varit ett intensivt år med många möten, många gamla och nya bekanta, många besök i församlingar på Gotland i och utlandsdelen av stiftet.

Ett år går snabbt – men det hinner också hända mycket på ett år.

I år firar vi också, som varje år mellan 18:e-25:e januari Bönveckan för kristen enhet”, Bönveckan firas över hela världen, som en vecka av bön, gemensamma gudstjänster och arbete för kyrkans synliga enhet.

Runt omkring i Sverige och i världen anordnas ekumeniska gudstjänster och bönevakor.

Jesus ber i Joh. 17:e kapitel för sin kyrka, för oss som sin lärjungar:

Jag ber, så att de alla skall bli ett, så att världen kan tro!

Ekumenik – arbetet för kyrkans synliga enhet – är därför inget specialintresse i kyrkan utan det har med själva centrum i den kristna tron att göra!

Det ingår i Guds frälsningsplan med sin skapelse: Att Gud söker varje människa för att föra oss in i gemenskap med Treenighetens gudomliga liv.

Jesus föddes för att Gud vill vara med oss – Emanuel – och ge sig själv till oss och för oss.

För att leva vårt liv och uppenbara sitt sanna väsen som är barmhärtighet och kärlek.

Sanning, barmhärtighet och kärlek är den gemenskap som Gud erbjuder oss var och en.

Ett liv med Gud är inte ett liv i motsats till vår mänsklighet, utan grunden för att vi finns och för att bli till den vi är tänkta att vara och bli.

Där varje människas längtan efter kärlek och fullkomning kan besvaras och mättas.

Alla vi som är kristna, som är Jesu lärjungar, som i någon mening svarat ja på kallelsen och gå med Jesus och leva vårt liv i hans efterföljelse, vi som är kyrkan – är fortsättningen på Guds handlande i Jesus.

Vi är sända till världen för att vittna genom handling och ord.

Därför ber Jesus för oss – att vi alla må vara ett i honom. Trots alla våra brister, våra småaktigheter och förmåga att fastna vid det oväsentliga men inte se den större verkligheten.

Han ber att vi alla må vara ett – så att världen kan tro

Men detta att vara *ett* – relaterar inte endast till våra medkristna och i förlängningen till hela världen. Att hela världen må vara förenade i sin skapare och fullkomnares gudomliga liv.

Utan också till var och en av oss.

Att vi må vara ett, inte splittrade i oss själva utan leva i frid, harmoni och öppenhet inför andra och för vad livet erbjuder, av glädje över att få vara till liv i en underbar skapelse!

Därmed kan vi också ge vidare av det vi tagit emot och förstått av evangeliet, av livet med Jesus, och sprida fred och fri där ofrid råder, och tröst och glädje där sorg råder.

Vi vet alla att det kan finnas mycket som står i vägen för oss i våra liv. Av svårigheter, motgångar, dåliga personliga val, elakheter och förföljelser från andra.

Ändå finns hela tiden, bortom allt detta, verklighetens förunderlighet som en grund för oss att upptäcka och Jesu inbjudan att komma till honom och låta oss förvandlas av honom.

Jesus söker oss – så som han sökte kvinnan vid Sykars brunn

Berättelsen i Evangeliet börjar lite tidigare än vad vi har hört här idag, med den korta meningen, men inte obetydliga, att Jesus var ”var tvungen att ta vägen genom Samarien” och där kom han till en by som hette Sykar. Det normala hade varit att undvika Samarien, vilket man normalt gjorde när man skulle bege sig till Galileen.

Men Jesus måste bege sig genom Samarien. Vilket var förutsättningen för att han skulle träffa kvinnan vid Sykars brunn.

Kvinnan vid Sykars brunn var en på många sätt vanlig person, som många av oss kan känna igen oss i. Fången i sin historia, kanske dömd av både sig själv och andra och med svårighet att möta de andra i byn, möter Jesus och talar om något så vardagligt som vatten. Men som vi vet är vatten livsnödvändigt.

I Johannesevangeliet används vatten på flera ställen också som en synonym för helig Ande. Vi vet kopplingen till dopets vatten och Andens verk i vattnet. I skapelseberättelsen svävar Anden över vattnet.

Profeterna beskriver Guds välsignelse som livgivande vatten.

Och Jesus själv talar lite senare i Johannesevangeliet om att ”den som tror på honom, ur hans inre skall flyta strömmar av levande vatten”.

Det som händer i mötet med Jesus är att kvinnan befrias och förvandlas. På motsvarande sätt som lärjungarna och apostlarna förvandlades från att ha varit rädda och på flykt i den övre salen när Jesus korsfästes, men i och med att Jesus visade sig och att Anden utgöts på pingstdagen, apostlarna gick ut över hela världen i frimodighet.

På motsvarande sätt förvandlas kvinnan vid Sykars brunn av mötet med Jesus och beger sig tillbaka till byn och berättar ””kom så får ni se en man som har sagt mig allt som jag har gjort. Kan han vara Messias?”

Så kan det också vara för oss. Första gången en människa på riktigt upptäcker bönen, så kan det vara nästan som en chock. Strömmar av levande vatten.

I mötet mellan Jesus förändrades kvinnan.
Där fanns sanning, barmhärtighet och kärlek.
Sanning om kvinnans liv, utan att försköna utan att moralisera,
Sanning om vem Jesus är – Guds son messias
Och barmhärtighet och kärlek i bemötandet och i löftet om ett vatten som inte tar slut men som
släcker en människas törst.

Mötet inleds med de ord som vi behöver upprepa både för oss själva och för andra.

Om du visste vad Gud har att ge!

Det är ett ord som vår tid behöver höra ofta. Vårt samhälle och vår kyrka.
Om du visste vad Gud har att ge.

Det är ord som vi i Visby stift behöver öppna oss för.
Och öppna oss för de möjligheter vi har i våra socknar och församlingar.
Att inte överge Jesus som en sårad vid vägkanten – utan se vad han har i beredskap för oss
Det Jesus talar om är inte det spektakulära – utan det som är mycket starkare
Men som föds i det enskilda och gemensamma mötet med Jesus den uppståndne.

När kvinnan vid Sykars brunn svarade upp till Jesu inbjudan – då upptäckte hon också vem han är.
Så är det också för oss. Om vi börjar att ta ytterligare ett steg i bönen personligt men också
tillsammans.
Då förändras både vi och det som är vårt lokala sammanhang. Kanske inte omgående och på en gång.
Men över tid.

Jesus säger: att där två eller tre är församlade, är jag mitt ibland er.
Vi behöver faktiskt inte vara fler, för att börja förändra vår församling, så att bönen får bli mer levande
och skänka det liv som släcker törst.

Vi svenskar är ju lite blyga för att visa vår andlighet offentligt. Det är inte bara en nackdel, eftersom
det också är något som är så personligt.
Men vi behöver också utmana oss själva och ta ytterligare steg i hur vi ber och firar gudstjänst.
Kanske kan du pröva att göra korstecknet i mässans början eller när prästen välsignar. Eller när du går
in i kyrkorummet. Är du inte van känns det kanske lite ovant i början. Men ganska snart har du
upptäckt vilken betydelse det har att be också med kroppen.

Kanske kan du bestämma dig att varje morgon och varje kväll så gör du korstecknet och tackar för
dagen, ber om beskydd för natten och ber Vår Fader.
Om det känns genant kan du släcka ljuset.

Jesus säger till oss: Om du visste vad Gud har att ge! Strömmar av levande vatten, sanning,
barmhärtighet och frimodighet!